

Jessa
Hastings

Senzace
TikToku!

S tebou
i bez tebe

S *tebou*

i bez *tebe*

Knihy Jessy Hastings
v nakladatelství Mystery Press

Svět podle Magnolie

S tebou i bez tebe

Připravujeme

Buď se mnou

Kde jsme přestali

Přeložila
Antonie Králová

Jessa *Hastings*

MYSTERY PRESS

2025

S tebou
i bez tebe

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

First published by Orion Fiction, an imprint
of The Orion Publishing Group.

Copyright © Jessica Rachel Hastings, 2021

Translation © Antonie Králová, 2025

Cover © Martin Stehlík, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-847-1 (pdf)

*Mému já z roku 2018, které chtělo hodit
ručník do ringu a věnovat se výuce historie,
protože snášet tvůrčí krizi je těžké.*

*A také těm z vás, kteří skoro vzdali to, k čemu byli
předurčeni, protože je tak náročné cokoli tvořit.
Ale jsme tady... Jak říká Glennon, dokážeme leccos.*

Kolik lásek nám život přinese?

Kolik lidí můžeme nazývat svými? Na světě existují rozličné lásky, a ačkoli ne všechny, většina z nich je nádherná. Jsou starobylé, vznešené, statečné. Jsou ale také hanebné a slabé a takové dělají i vás. Některé znějí jako tichý šepot za ponuré noci, jiné vás vysávají. Část z nich nemůžete ignorovat – pomalu ve vás doutnají, a nikdy docela nezhasnou. Ale jste příliš bojácní, abyste jejich plamen rozfoukali. U některých předstíráte, že je necítíte, přestože sami víte, že opak je pravdou, že dotyčný je tím prvním, na co si ráno vzpomenete, je jako zápal-ka v tmavé jeskyni vašeho srdce – protože milovat něco tak, jak milujete jeho, znamená milovat s bolestí, která vás táhne k zemi a propůjčuje očím melancholický pohled, a jestliže vás čas něčemu naučil, pak tomu, že na tom nesejde. Stejně ho budete navždycky milovat.

Jedna *Magnolia*

„Tohle se mi líbí.“ Přistoupí ke mně zezadu a zatahá mě za šaty. Černé džíny Amiri Thrasher (na kolenou samozřejmě řádně rozpárané), černé vansky a černobílé raglánové triko od Givenchy.

Dívám se na svůj obraz v zrcadle u něj v ložnici. Nakloním hlavu, přimhouřím oči a předstírám, že jsem jediná holka, co tu v nedávné době byla. Ujišťuji se, že řetízek s jeho prstýnkem je dobře ukrytý tam, kde ho můžu vidět jen já a možná, později, i on, a pak si uhladím bubi límeček červeno-modro-bílých květovaných šatů ze saténového žakáru.

„Miu Miu,“ zašvitořím a zachytím jeho pohled v zrcadle.

Miluju jeho oči.

Nevzrušeně přikývne. „Minulej tejden jsem spal s modelkou od Miu Miu.“

Nesnáším jeho oči. Na vteřinu se na něj zadívám a ztěžka polknu, abych nabrala sílu se bezstarostně usmát. „To mě nezajímá.“

Naše pohledy se střetnou a teď ho nesnáším celého – za to, že mě zná tak dobře, že prohlédne všechno, co říkám, že to dělá se všemi kromě mě. Lhostejně pokrčí rameny.

On, BJ Ballentine, můj první... vlastně ve všem. První láska, první zlomené srdce. Chlapec se zlatými vlasy

a zlatýma očima, přestože jeho vlasy jsou hnědé a oči zelené, nejhezčí kluk z celého Londýna, jak říkají – a já nejspíš souhlasím. Když má dobrý den. Ale proč vám ho popisuju? Vy už víte, kdo to je.

„Já vím, že tě to nezajímá.“ Mimoděk si přejede jazykem po zubech. To dělá, když je našťvaný, a já poznám, že je našťvaný, ale je to jen na vteřinku, protože pak jeho pohled změkne, jako se to stává v mojí přítomnosti vždycky.

„Měla jsi tou dobou kluka, Parksová...“ Hledá moje oči, ale já odvracím pohled, protože mám ráda, když si myslí, že se o mou pozornost musí snažit.

„Správně.“ Zamrkám a zopakuji: „Mě to nezajímá.“

„Jo,“ vzdychne naoko znuděně. „Takže do boje?“ vydechne. To si říkají kluci navzájem, když vidí, že mé srdce zařadilo vyšší rychlost.

Znovu se na mě podívá, protože ví, že lžu, a teď na sebe míříme pohledy jako pistolníci.

Chybíš mi, zamrkám morseovkou.

Pořád tě miluju, zacukají dolů otočené koutky jeho dokonalých úst.

Kdysi dávno na těch plných rtech, které pořád vypadají jako po bodnutí žihadlem, přistálo celé mé srdce.

„Takže kdy?“ Otočím se k němu a bez dovolení ho popadnu za manžety černé džínové bundy s nášivkami, také od Amiriho. Cítím, jak si mě měří pohledem a čeká, až k němu vzhlednu, a pak, když se naše oči setkají, mě zasáhne přímo na komoru. Jako ryba ve vodě. Čirá úleva.

„Cože?“ ptá se BJ s nakrčeným obočím a pozorně na mě hledí.

Zatahám ho za předeek bundy, abych se podívala, jestli vypadá lépe zapnutá, nebo rozepnutá. Pak ji zapnu. Otočí hlavu, pořád hledá moje oči, a když mu je nenabízím, zvedne mi bradu a drží ji mezi palcem a ukazováčkem.

Faktická vzdálenost je mizivá, ale jako by mezi námi pořád stál les. Borovice chyb, tak vysoké, že přes ně nevidíme, a řeky nevysloveného, tak široké, že je nedokážeme překročit. Nejsme ani zdaleka tam, kde jsme si mysleli, že budeme, dostali jsme se úplně mimo hřiště, a na moment se cítím ztracená a osamělá, ale důležité je, že jsem ztracená a osamělá s ním.

„Jen jsem přemýšlela kdy, to je všechno.“ Silně zamrkám. Pomáhá mi to držet si odstup od vzpomínek. Rozepnu knoflíky. „Protože jsi byl se mnou skoro celej minulej tejden, a já vážně nevím, kdy jsi mohl mít čas píchat nějakou hodně, hodně bledou holku, jejíž oči jsou nepochybně pěkně daleko od sebe.“

Pobaveně se na mě ušklíbne. Je to čahoun, tenhle BJ Ballentine. Metr osmdesát osm.

„Copak?“ pokrčím nevinně rameny. „Smrtelná bleďost s vykulenýma očima je nepochybně styl Fabia Zambarnardiho.“

BJ vyloudí úsměv. „Měla jsi kluka, Parksová,“ zopakuje znovu, a já ho ignoruji, protože to s tím nesouvisí.

Znovu mu zapnu bundu. „Ale skoro celou dobu jsem byla s tebou, takže nechápu jak, přesněji řečeno kdy...“

„Mám ti nasdílet svůj kalendář?“

„Ten sexuální?“ odvětim ostře, ale zároveň přemýšlím, zda mám i tak říct ano, protože se to patrně může hodit, abych věděla, který den v týdnu si mám mýt hlavu,

a také abych znala jeho přibližný pohyb, který bych ráda měla pod kontrolou. Což ovšem za žádných okolností nemůžu připustit, takže se na něj jen zahledím.

Jeho oči bodají. „Nemám sexuální kalendář.“

Znovu po něm střelím pohledem. „Rozhodně nemáš pracovní kalendář.“

„Mám práci,“ protočí panenky.

„Jo, svlíkání košile pro fanoušky na Instagramu.“

Podrbe se na temeni a rozpačitě se zašklebí. „Snažím se jenom platit účty.“ Rozverně pokrčí rameny. „Ne každý z nás sedí na krásných osmi stech melounech, Parksová.“

„To máš jistě pravdu,“ připouštím. „Řekni mi, co ten malý ostrov poblíž Grenady, který vlastní vaše rodina...“

S úsměvem si olízne spodní ret. „Vidíš, sama říkáš malý...“

„Menší než můj,“ přeruším ho, a on se zasměje.

Prohlédne si mě shora dolů, hladí mě pohledem jako mě hladíval rukama – ostře se nadechne a vydechne – podívá se přese mě do zrcadla. Projede si rukou vlasy. „Tak co ty knoflíky?“

Znovu je rozepnu a on na mě civí a na rtech mu pohrává úsměv.

„Pořád se snažíš mě svlíknout...“

Protočím oči, ale tváře mi zčervenají. „To bys chtěl.“

Ze čtvrté přihrádky poličky s kabelkami vytáhnu nebesky modrý kožený batoh Le Chiquito Noeud od značky Jacquemus.

„Chtěl bych to,“ uzná a krouží kolem mého těla. „Máš nějaký knoflíčky, co potřebujou rozepnout?“

Se smíchem ho odeženu. „Jdi se bodnout.“

„Ale no tak.“ Popadne mě za rameno a táhne ke dveřím. „Přijdeme pozdě.“

„Takže, Parksová,“ pronese BJ s mírným úsměvem, „co ti tenhle týden nejvíc leze na nervy?“

„Tenhle týden?“ zamračím se. Sedíme u stolu s celou partou, našimi nejbližšími přáteli, ale přesto se občas stane něco, po čem celý svět potemní a my vidíme jen jeden druhého.

„Totiž,“ pokrčí rameny, „já stejně vím, co to je. A vlastně nejen tenhle týden.“

Pozvednu obočí. „Opravdu?“ Přikývne a já vyčkávavě bubnuji prsty o stůl. „Tak mě pouč.“

Jsme v Annabel's a až sem někdy půjdete, obzvlášť doporučuji objednat si láhev Dom Pérignon Rosé ročník 1995.

Ale to BJ nepije. Pije negroni. Vždycky negroni, dokud noc nepokročí, a pak je to Don Julio ročník 1942.

„Tvoje největší otrava všech dob je... že přitahuju ostatní holky. To je jasný.“ Trochu pohne koutky, jako by dodával „asi tak“.

Zasměju se a důrazně vrtím hlavou. „Ne. Tohle... to ani zdaleka není.“

Přestože tomu tak je a on má naprostou, stoprocentní pravdu.

Zakoulí očima a vůbec mě neposlouchá. „Dobrá, tak aspoň tenhle týden...“

„Holky, co na Instagramu prohlašují, že se nelíčí, když je na Instagramu jasně vidět, že se nelíčí...“

„Jasně,“ přizvukuje moje nejlepší kamarádka Paili Blytheová. „To nesnáším!“ Zastrčí si za ucho loknu

platinových vlasů a znechuceně nakrčí malý kulatý nosík. „Co od nás chtějí, Purpurový srdce?“

Kývnutím hlavy jí poděkuju, než pokračuju.

„Vážně nechápu, proč bych se měla chlubit tím, že o sebe schválně nepečuju.“

„Nějaký korektor?“ nabízí Paili. „Pěknou krémovou tvářenku?“

„Ale, copak je tohle, Charlotte? Ty dnes nemáš make-up?“ zeptám se do prostoru. „Jasně, já vím – kdo má oči, ten to vidí na první pohled.“

BJ si s úsměvem přejede jazykem po stoličkách. Zachechtá se a zavrtí hlavou.

„Ne každý ráno vstává s dokonalostí kreslenýho je-línka, Parksová.“

Tvář mi zvadne. „Já... to jako... to jako má být kom-pliment?“

„Jasně,“ přikývne.

„Ale no tak,“ krotí ho Henry Ballentine, můj nejstar-ší kamarád na světě. S chytrým výrazem ve tváři je hod-ně podobný svému staršímu bratrovi. Má taky hnědé vlasy a úsměv, po němž můžete otěhotnět, ale na roz-díl od BJe má modré oči, občasné orámované brýlemi, o nichž si nikdo z nás není zcela jistý, zda je musí sku-tečně nosit. Připojí se k rozhovoru. „Všichni víme, že Bambi byla BJovo sexuální probuzení.“

„Počkat, Bambi je kluk,“ připomene Christian Hem-mes svým manchesterským přízvukem, který se vždyc-ky projeví, když mu něco přijde veselé. S Christianem jsem kdysi chodila. Tak nějak. Dnes bychom to tak ne-nazvali, ale myslím, že to tak bylo. A bylo to fiasko. Fi-asko pro mě, fiasko pro něj (hodně velké), fiasko pro

BJe (pro něj hodně, hodně velké) – opravdu fiasko pro všechny.

Ale je to krasavec. Zlatavé vlasy, oříškové oči, plné rty. Skoro andělský zjev – podobou, nikoli chováním. Je až strašidelně akční. Raději nemyslím na to, co on a jeho bratr dělají... Oni si myslí, že to nevím. Ale já to vím. Víم všechno o svých hoších.

Henry a BJ vždycky vypadali zmateně a vyplašeně z Christianových odhalení.

Věnuji mu krátký pohled a obrátím se zpátky k BJo-vi. „Takže když já jsem jelen, co jsi ty?“

„Vlk,“ opáčí bez hnutí brvou.

Protočím panenky. „Vlk samotář?“

Zavrtí hlavou a pohled mu zjihne tak, jak by neměl u stolu plného známých lidí v místnosti plné lidí, co neznáme. „Takový, který v lese najde jelena, co sám nedosáhne na vrchní polici, nebo si neumí vyměnit olej v motoru, nebo...“

„Působí jako velmi šikovný jelen,“ zašeptá Henry svému bratrovi.

„No, rozhodně je to složitější jelen,“ odpoví mu BJ a já se zamračím. Zašklebí se.

„Bez vlka by si nejspíš jelen nedokázal oblíknout to, co má na sobě,“ kývne na mě BJ. „Nenakrmil by se od roku 2004. Takže vlk se z dobroty svého srdce drží na dosah.“

„Myslím, že vlci žerou jeleny,“ opáčí suše Henry.

BJ zakouří očima, ale já se obávám, že Henry má pravdu.

Perry Lorcan – dozadu ulízané hnědé vlasy, velké hnědé oči, široký úsměv, vystouplé lícni kosti a naprosto

úchvatný, naprosto neuvěřitelný – na druhé straně stolu zavrtí hlavou. „Henry to plete. Bambi bylo moje sexuální probuzení. BJ měl Ariel...“ Ukáže si na prsa. „Mušlovou podprsenku. Rád cucá kozy.“

Mimoděk se podívám na svá vlastní prsa, a když vzhlednu zpátky, BJ si mě prohlíží. Neznatelně na mě mrkne a usměje se. Mám co dělat, abych na místě neshořela.

„Takže,“ nakloní se ke mně BJ a smete mi z tváře řasu, kterou vidí jen on... Vždycky si najde důvod se mě nějak nenápadně dotknout. Snažím se potlačit úsměv. „Oba moc dobře víme, co je to skutečně, ale co tě teda předstíraně nejvíc štve?“

Pokouším se na něj neusmát. „Tohle taky víš.“

„Taky?“ rozzáří se a já obracím oči v sloup. Na chvíli se zamyslí. „Růže a pryskyřník v jedné kytici?“

Přikývnu. „Fakt nechutný. Naprosto ohavný.“

Z plna hrdla se zasměje a mně se líbí, když se směje tomu, co řeknu, a chci ho rozesmát napořád, což nemůžu, protože věčnost zradil, a já přesto bojuji s touhou ho políbit. Jonah Hemmes, Christianův starší bratr, natáhne ruce z druhé strany stolu – vždycky celý v černém. Černá džínová bunda, černé tričko, černé džíny, černé conversky, ale uvnitř je velmi zářivý – pochybná nátura pro jeho práci. Vlasy má možná blondaté, ale já je považuji spíš za hnědé, a oči zelené, ale pro mě jsou možná hnědé nebo oříškové. Všechny rysy má ostré – ostrá brada, ostrý nos, ostrý jazyk. Ne ovšem na mě, protože já jsem jeho oblíbenec.

Nakloní ke mně hlavu. „To mluví zase o Monty Pythonech?“

BJ na svého nejlepšího kamaráda zavrtí hlavou a já rozhořčeně nakrčím nos.

„Je to jízva na tváři britského filmu a já o tom nechci slyšet ani slovo.“

„Asi už vím, na co se budeme večer dívat,“ zamrká BJ.

„Jo.“ Střelím po něm pohledem. „Já taky. Jacka Bauera jsme včera večer opustili ve velmi překerní situaci.“

Jonah zatleská a natáhne se pro můj drink. „Ten chudák je neustále v překerní situaci...“

Ochutná koktejl a znechuceně protáhne obličej. Příliš sladké.

Henry štouchne loktem do bratra. „Včera večer?“ zkoumá tichým hlasem – myslí si, že je neslyším. „Kolik večerů tenhle týden?“

„Všechny?“ propichuje ho BJ očima. „Co je ti do toho?“

Henry pozvedne obočí. „Snáší ten rozchod dobře...“

BJ zatne bradu. „Je to tak.“

Henry se na něj podívá. „Protože s ní zůstáváš každý večer?“

BJ se tváří vzdorovitě. „Byl jsem s ní každý večer ten týden, kdy se ještě nerozešli, takže...“

„Každý večer ne,“ vložím se do toho. „Jenom tři ze sedmi.“

Oba se na mě trochu překvapeně podívají, jako by zapomněli, že se baví přímo přede mnou.

„Čtyři,“ zašeptá BJ tak, že to slyším jenom já. Naše tváře jsou tak blízko, až jsem z toho omámená a dech se mi zadrhává o střep mého rozbitého srdce.

Čtyři? Už se nedivím, že mě Brooks Calloway nechal.

Nevím, proč mě to bolí, ale je to tak. Ostré jako šíp.

Čtyři noci?

On je jediný chlap, jehož ztráty jsem kdy litovala, jediná láska, kterou jsem kdy prožívala.

Než si uvědomím, co dělám, vstanu s hlavou v oblacích od stolu – v panice a jako opilá – ale není to nával paniky, protože ty nemívám, ty jsou pro lidi, kteří neovládají své životy, a já mám pevně v rukou všechno, naprosto všechno, a své srdce především. Jen to přichází ve vlnách – lítost nad jeho ztrátou. Vystřkuje hlavu v podivných okamžicích a na zvláštních místech.

Jako například tři roky po té události, když sedí přímo vedle mě v Annabel's v bundě od Amiriho, kterou jsem mu vybrala před hodinou, rozepnuté odshora až dolů stejně jako můj mozek, kdykoli se on ocitne poblíž.

Mysleli jste si, že hovořím o svém klukovi z minulého týdne?

To jste naprosto vedle. Přehnaně optimističtí vůči mé schopnosti opustit potápějící se loď, k níž je přivázáno mé srdce.

„Je tohle Magnolia Parksová?“

„Kde je její přítel?“

„Je tady s BJ Ballentinem?“

„Jsou zase spolu?“

„Nikdy nebyli od sebe.“

„Má přítele?“

„Líbí se mi její šaty.“

„Nemůžu se koukat na její šaty.“

„Už spolu zase šukají?“

To jsou jen útržky toho, co slyším, když si razím cestu na onu místnost, a snažím se neomdlít dřív, než tam dojdu.

Ty čtyři noci – mimochodem, s Brooksem Callowayem jsme se nerozešli kvůli tomu. Brooks o tom neví. Nebo nejspíš ví, protože všichni vypadají, že o mně vědí víc, než si myslím. Brooksovi je to jedno a vždycky bylo. V té nejsyrovější formě a za nejtajnějších nevyslovených podmínek jsme měli vzájemně výhodný vztah – Calloway a já.

Já jsem byla jeho vstupenkou do života, do něhož se tak úplně nenarodil, a on byl mou poslední obranou linií. Neobyčejnou odbočkou a povrchním trikem, který vysvětluje, proč vlastně BJ a já nejsme to, co ve skutečnosti jsme. Něčím, za co se dalo schovat a na co se odvolat, když pouhé přátelství s mým nejlepším přítelem na chvíli přestane naplňovat prázdnotu lásky k němu, která ve mně vyrostla především.

Zírám na sebe v zrcadle, strkám si tmavé vlasy za ucho a bezděčně popotahuji za své zlaté kroužky Mizuki s perlami. Namočím papírový ručník. Přitisknu si ho na tvář, jež jsou tmavší než obvykle, protože BJ a já jsme byli na pár dnů dole v Pentle Bay, a nemůžu zadržet proud myšlenek, protože on nejenže se mnou minulý týden byl tři noci ze sedmi, ale ještě k tomu zvládl ulovit modelku z Miu Miu. Kde se sešli? Byla jsem tam, když byli spolu? Kolikrát? A kde to dělali? V hotelu? U něj? Kde u něj? U rodičů sotva, máma by ho zabila. V jeho a Jonahově bytě? Byla tam po mně? Vyměnil povlečení? Při myšlence na BJovo povlečení mi zvlhnou oči. Nerozumím tomu, ale nepřekvapuje mě to, protože poslední dobou se mi to stává pořád. Tohle totiž dělá. Balí jiné ženy.

Mimochodem, nespíme spolu – nehledě na to, co píšou noviny. Nesmíte věřit všemu, co čtete na internetu,

ale můžete věřit tomuhle: BJ Ballentine býval mou životní láskou.

Už není. A prozatím je to všechno, co potřebujete vědět.

„Jsi v pořádku?“ objeví se za mnou v zrcadle Paili.

„Hmm?“ Otočím se. „Jo. Naprosto.“

Zamračí se a nevěří mi. „Bylo by v pořádku, kdybys nebyla, uvědomuješ si to, že jo?“ utěšuje mě.

„Já vím,“ pokrčím nedbale rameny. „Jenom jsme se prostě rozešli – chvíli to trvá, než si na to zvykneš...“

„Myslela jsem tu modelku od Miu Miu.“

Zamračím se. „Jak víš o modelce od Miu Miu?“

Věnuje mi beznadějný, omluvný úsměv. „Perry?“

Zamračím se ještě víc. „Jak to ví on?“

Paili vypadá bezmocně. „Ať je to, kdo chce, tobě ne-sahá ani po kotníky...“

Obrátím pohled zpět ke svému obrazu v zrcadle.

„To vidím,“ ohrnu rty. „Mám vlastně v očích déman-ty.“

Paili potlačí úsměv.

„Stejně je mi to jedno,“ zavrtím hlavou.

Vidím, že mi nevěří. Kruci.

Vytáhnu korálovou rtěnku z koženého psaníčka Alexandr McQueens s lebkovým vzorem. Dokonalý korálový odstín rtů mi dělá snědou pleť ještě snědší a světlé oči mi pak v obličejí přímo září.

Když mu to dovolím, BJ Ballentine miluje mé oči.

Moje nejlepší kamarádka mi věnuje soucitný pohled. Rysy jí změknou a je kvůli mně smutná a já nenávidím, když jsou lidé kvůli mně smutní, ale u ní mi to vadí nejmíň.

Vezme mě za ruku, vytáhne mě z toalety a pak narazíme přímo do Bje.

„Ahoj,“ věnuje mi široký, výstřední úsměv.

Nechápavě na něj hledím. „Ahoj?“

Založí si ruce na prsou a ležérně mi zastoupí cestu. „Co děláš?“

Zmateně tčkám pohledem mezi ním a Paili. „Jdu zpátky ke stolu?“

Vyšpulí rty. „Ne.“ Potřeše hlavou, jako bych byla blázen. „Ne. Jdeme zpátky na záchod.“ Začne mě strkat zpět.

„Co to...“ vystartuje Paili. „Aha.“ Odmlčí se. Vidí něco, co já nevidím. „Jo. Záchod.“

BJ na mě kývne. „Viděla... jsi... ty... nový... vysoušeče rukou Dyson, co teď dávají na záchody?“ hvízdne. Paili nadšeně přikyvuje. „Bomba.“

„Jo.“ Kývnu na něj jako na blázna. „Viděla. Vlastně zrovna před chvílí.“ Podívám se na něj. „Ty samý máš i ve svém domě.“

„Jo,“ přikývne. „Nemyslíš, že je to trochu divný? Mám se jich zbavit?“

„No, řekla bych, že jo, jestli ti to nevadí, protože jsou dost hlučný a Jonah má malej močák – vstává čtyřikrát za noc a já to slyším přes zeď. A já osobně mám taky radši tyhle ne papírový, ale látkový ručníky na jedno použití, ale nemůžeme si o tomhle promluvit zpátky u stolu? Protože když už jsme u toho, ve tvý koupelně je pár dalších věcí, který bych docela ráda změnila...“

A teprve teď si všimnu, že můj teprve jeden týden bývalý se pár stolů od toho našeho drží za ruku s holkou, kterou jsem v životě neviděla.

„Co má sakra tohle znamenat?“ řeknu hlasitěji, než mám v úmyslu.

Hrnu se k němu dřív, než si uvědomím, že se k němu hrnu. Jako malá masochistická mūra přitahovaná plamenem. Brooks Calloway na mě překvapeně kulí své velké, hloupé, natvrdlé hnědé oči.

„Co tady děláš?“ zeptám se a zapřu si ruce v bok.

„Hm.“ Těká pohledem mezi mnou a dívkou, s níž tu je. „Večeřím?“

Letmo si jeho společníci prohlédnu. „Ahoj, omlouvám se, já jsem Magnolia...“ A pak se podívám na Brokoxe. „A co je kurva tohle?“ zeptám se s rukama v bok. „Jsi tu s jinou holkou?“

Ve společenské rubrice ještě ani neotiskli, že jsme se rozešli, a on už randí s novou?

„Je to tak,“ přikývne a sedí zpříma.

„Si děláš prdel?“ dupnu si zlostně. „Taková hrubost!“

Podívá se přese mě na BJe, který stojí hned za mnou. BJovi věnuje uvážlivý pohled a mně dlouhý. „Vážně?“ zašilhá. „Nazdar, Bji.“

BJ s upjatým úsměvem kývne. Nikdy ho neměl zrovna rád. „Callowayi.“

„Hm,“ nevěřicně zakloním hlavu. „Promiň, ale počkej, lidi si pořád myslí, že jsme spolu. A ty jsi tu s jinou.“

„Správně. A ty jsi tu s jiným.“

„Jsem tu s různými muži,“ vysvětluji.

„To je o moc lepší.“ Zamyslí se, ale přijde mi, že není upřímný.

„Jsem tu s přáteli.“

„Jsi tu s Ballentinem,“ odpoví s pohledem, při kterém váhám, jestli byl s naší dohodou opravdu tak

spokojený, jak jsem si dřív myslela. Odkášle si. „Každopádně, tohle je Hailey...“

„Nechává si dělat manikúru, jen abys věděla,“ varuju ji. Hailey se na něj nejistě zahledí.

„Mužskou manikúru,“ vysvětluje Calloway.

„To je totéž,“ spustím.

„To teda není!“ skočí mi do řeči. „Není to totéž!“

Zavrtím hlavou. „Je to leštění, tvarování...“

„A nakonec bezbarvý lak,“ dodá Brooks s nevinným pokrčením ramen.

„Proč potřebuješ nakonec bezbarvý lak?“ zamžourám na něj.

„Mám křehký nehty.“

„Ahá,“ zacukruji. „Jak sexy.“

Zakroucí očima. „Hailey a já se poslední tři, čtyři měsíce občas vídáme.“

Několik vteřin na něj zírám. „Spolu jsme chodili jen pět.“

Calloway nadšeně přikývne.

„Nech toho, člověče,“ zaškaredí se BJ.

Calloway vyskočí, skoro jako by na tuhle příležitost čekal. „Tak co jsi dneska, její gorila, nebo její chlap?“

BJ se přesune kousek přede mě a vrhne na něj upjatý úsměv. „Jsem kurva cokoli, co potřebuje, abych byl.“

„Aha,“ přikývne Brooks chladně. „Takže jsi její kurva.“

BJ překvapeně trhne hlavou. „Chceš jít ven?“

Vykročí k němu a Brooksem projede jako mexická vlna nervový záškub. V potyčce s BJem nechcete stát na špatné straně, natož když příčina sporu leží ve mně. Jonah říká, že když jde o mě, BJ vidí rudě. Položím mu

ruku na prsa a jemně se ho snažím odstrčit, ale Brooks na něj zařve. „Tak dělej,“ odpoví BJ, „ty sráči.“

„Ou.“ Zavrtím hlavou směrem k oběma, rozhlížím se po místnosti a sleduji, jak všichni tasí telefony.

A upřímně, opravdu nevím, jaký má Calloway plán – jestli baží po tom ho dostat nebo co.

„Pojď a řekni mi to do očí!“ huláká na BJe a něco v jeho postoji mi připomíná Zbabělého lva z *Čaroděje ze země Oz*.

Náš starý Brooks je trošku okázalý, a přestože netočí pěstmi ve vzduchu se slovy „do boje!“, klidně by mohl. Na druhé straně Baxter James Ballentine může být kdokoli od ragbisty po avengera. Proč se s ním chce Brooks prát, je mimo mé chápání, a přesto z toho mám divný pocit. Jsem nesa z toho, že BJ kvůli mně někoho praští. Zase. Nesvá ze zítřejších titulků. Zase. Nesvá z toho, co řeknou, o nás, o mně. Občas to není hezké počtení.

„Už jsem ti to řek do očí, ty bambulo,“ zaječí BJ a blesky blikají a personál se nervózně shlukuje kolem.

„Legrační, že o tom mluvíš. Víš, kdo měl rád moji bambuli?“ vystartuje Calloway samolibě a mně spadne brada.

Vyvalím oči a namířím na něj prstem. „Opovaž se to říct...“

BJ teď vrhá zuřivý pohled. Vím to, protože ostatní chlapci jsou teď kolem nás.

Už vidím ty titulky: BALLENTINE ZATČEN V ANNABEL'S, MUŽI SE POPRALI KVŮLI PARKOVÉ! a MAGNOLIA PARKOVÁ MILUJE BAMBULI (to bude *The Sun*). Beze mě se Brooks nikdy v novinách neobjeví. Možná proto to

dělá? O věci, jako jsou zmínky v novinách, se zajímá. BJ věnuje Brooksovi dlouhý vyzývavý pohled, aby dokončil větu.

Visí to ve vzduchu. A na zlomek sekundy živím naději, že Calloway má dost rozumu, aby se stáhl...

„Ona,“ ukáže na mě.

„To je nepřesný!“ pronesu hlasitě na celou místnost, protože mi to připadá jako nejdůležitější bod k vysvětlení. „Není to pravda! Je to... ehm... je mi líto, že to říkám, ale vlastně mě to nechává chladnou, abych byla upřímná.“ Vrhám na novou dívku omluvný pohled.

„Viděla jsem to,“ prozradí mi.

„Jistěže,“ kývnu na ni. „Upřímnou soustrast.“

„Hej,“ zamračí se Brooks.

Ignoruji ho a otočím se k BJovi. Se zařatou bradou i pěstmi je připraven každý den bránit moji čest.

„Pojďme,“ řeknu mu, ale nehne se z místa.

Zírá za mě na Callowaye a já mu vezmu obličej do dlaní, otočím ho k sobě bez ohledu na blesky fotoaparátů blikající kolem nás a na okamžik se nestarám o to, co o nás napíše *Daily Mail*, protože jsou to všechno stejně kecy. Všechno. Přestávám vnímat okolí. Vidím jen jeho.

Hledám jeho oči.

A jakmile je naleznu, okamžitě změknou.

„Odved’ mě domů, BJi,“ řeknu mu s pohledem, který nemůže ignorovat. „Jack může vypustit bombu.“

Vezme mě za ruku a políbí ji. „Nasrat na Davida Palmera. Bauer prezidentem.“

Dva

BJ

Můj otec se rozhodl změnit. Říká, že reputace znamená pro muže všechno. Může to tvrdit, protože on ji má dobrou. Nevím, jaká je dneska ta má, ale jsem si celkem jistý, že to nebude nic, z čeho by řval nadšením.

„Další rvačka, BJI?“ zeptal by se.

Já bych neřekl nic a protočil bych panenky.

„Kolikrát se ještě budeš muset poprat, než pochopíš, že už je pozdě? Magnolii jsi ztratil už dávno.“ Tohle mi zítra ráno řekne.

Nejspíš přes hlasovou zprávu, protože já dnes nepůjdu domů.

Nevím, jak došel k tomu, že jsem ji ztratil, ne že ona ztratila mě, ale má pravdu. On neví, že má pravdu, domyslel si to, což je nebetyčně otravné, protože je to tak. Ale už jsem si zvykl. Na to, že mívá pravdu, a taky na dlouhé hlasové zprávy plné nevyžádaných moudrostí, které jsou jen plýtváním silami, ale on mi je přesto dává. Myslím, že by si přál, abych byl jiný. Lepší. Nebo podobné sračky. Parksová říká, že to není pravda, že mě rodiče slepě milují – to ano – což se ale nevylučuje s otcovým přáním, abych byl lepším člověkem.

Tedy, po pravdě – i já bych si přál, abych byl lepším člověkem.

V té hlasovce, co mi nechá, bude přesně to, co mi říká po každé rvačce, do níž se kvůli ní zapletu. Všechny

rvačky jsou vlastně kvůli ní. O tom to je – nejen proto, že ji miluju a ona je ona, ale protože je mou rodinou. Všichni jsou mou rodinou. Tohle vás naučí internátní škola – vytvořit si vlastní rodinu – a ať už ji miluju, nebo ne, je moje.

A víte vy co? Za ta léta jsem se pral hodněkrát a mnohdy z dost pitomých důvodů. Tohleto veřejné oznámení jejího nabubřelého ex v Annabel's, že má ráda jeho ptáka, byl stejně dobrý důvod k potyčce jako jakýkoli jiný.

Technicky vzato jsem se s ním ani nepral.

LMC a *Loose Lips* to bude jedno, vezmou to tak, jako že jsem to udělal.

Parksová slíbila, že ráno zavolá Richardu Dennenovi a zkusí zkrotit to, co napíše *Tatler*.

Auto zastaví u jejího domu v Holland Parku.

„Skromný, o samotě stojící dům s deseti ložnicemi v Holland Parku,“ takový jsem ji minulý týden zaslechl dávat někomu popis. „Má vnitřní bazén, ale venkovní ne, což je škoda, ale dokážeme s tím žít,“ vysvětlovala vážně prodavači v obchodě, který se na její dům vůbec neptal. Projdeme těžkými černými vstupními dveřmi, u nichž jsem ji milionkrát líbal, a nemůžu si pomoci – to se mnou dělá tenhle dům – miloval jsem ji v každém jeho koutě. Svlíkal jsem ji v každém pokoji. Ten dům mě drtí na kaši. Nostalgie na steroidech s tunou oxytocinu, kdykoli stanu v téhle hale – vzpomínky na to, jak schází dolů po točitém mramorovém schodišti a já ji pozoruji se srdcem v krku, vzpomínky na její ruce v mých...

Milovat někoho tak, jak já miluju ji, s člověkem trošku zamává. Podělat něco, jak jsem to podělal já, to s člověkem taky trošku zamává.

Velmi tiše a velmi pomalu zavře dveře a přiloží si prst k ústům, aby mě beze slova umlčela.

„Proč mám být zticha?“ šeptám jí s ústy blíž u jejího ucha, než je nutné, ale přesně tam, kde je chci mít.

„Protože jestli vzbudíme Marsaili, seřve mě, že tě sem tahám.“

„Aha.“ Přikývnu a dělám, že mě nebolí, že nejdůležitější dospělá osoba v jejím životě mě má za póvl. Příšerný stvoření, Marsaili MacCailinová. Chůva z dětství, vychovatelka, ochránkyně – co vás napadne, tím pro Parksovou byla. Je tady od nepaměti a co já vím, klidně ji mohla příslověčně vyrvat z matčina lůna. Je na každé rodinné fotce, rodič, jakým její vlastní otec a matka nebyli. Rudé vlasy, něco málo přes metr a půl, hezká tvář, která se ovšem pořád mračí – přinejmenším na mě. Mars bývala mou největší příznivkyní, ale teď patrně zapaluje vykuřovací svíci, kdykoli opustím místnost.

„A taky proto, že jestli tě tu uvidí máma, nejspíš po tobě bude chtít skočit, nevím.“ Magnolia zakoulí očima a já se ušklíbnu. Z většiny proto, že je to vtip, a trochu proto, že ne.

Arrie Parksová, návrhářka kabelek, není obyčejnou matkou.

Super zábavná, pěkně odvázaná, vždycky jí přišlo roztomilé, když mě přistihla s rukou pod sukní její dcery, žádné scény, když u nás jako u dětí našla nevhodné substance (a občas se k nám přidala). Její nejlepší vlastnost, co se mě týče, je, že navzdory mým hříchům mě má pořád ráda.

„Kde máš tátu?“ rozhlížím se. Líbí se mi být s ní v tomhle domě sám. Připadá mi to, jako bychom byli

znovu dětmi a kradli se zpátky do domu poté, co jsme se předtím vykradli ven.

„V Atlantě,“ pokrčí rameny. „Vrací se ráno.“

Její otec – vždyť přece víte, kdo je její otec. Harley Parks? Producent? Třináct cen Grammy za posledních dvacet let a asi pětaticet nominací. Ten chlap je žijící legenda. Je to až děsivé.

Víte, jaké to je, chodit s dcerou velkého, statného černocho, co má mezi rychlými volbami v telefonu 50 Centa? Hrozně stresující – takové to je.

Při oslavě jejích sedmnáctin jsem se potil strachy, protože jsem si byl docela jistý, že její tatík řekl Kendricku Lamarovi a Travis Scottovi, aby mě nespouštěli z očí a případně mě usměrnili. Parksová se na mě sápla při sebemenší příležitosti, protože je to kontaktní zvířátko, když cítí převahu, a já jsem ji musel odhánět, takže ke mně byla protivná, a oni to považovali za velkou legraci – ta noc byla naprostý debakl.

Po pravdě řečeno jsem rád, že tu její otec není – kdybychom to s Parksovou dělali, dělali bychom to na truc na jeho posteli, ale protože to neděláme, prostě usnu v její posteli, jako je tomu ostatně většinu nocí.

I to je trochu na truc, řekl bych.

Když se dostaneme do jejího pokoje, svléknu si košili a zamířím rovnou do koupelny. Co se týče postele a ložního prádla, je dost divná. Nestrpí, abyste lezli do postele neosprchovaní.

Dokážete si představit, jak tohle pravidlo naštve, když jste opilí? Nedá se to snést. Možná milionkrát jsme se kvůli tomu pohádali, a ani jednou jsem nevyhrál.

Zatímco se sprchuju, vejde do koupelny. Vezme si kartáček a otočí se na patě svých malých nožek, přičemž mě sleduje. Jen moji vrchní část, ta spodní půlka je schovaná za příšernou kachlíkovou stěnou, přes kterou nevidíte a u níž si každý den přeju, aby tam nebyla. A teď vím, co si myslíte – co to má znamenat? Je to divné. Já vím, že jsme divní.

Ale jsem do ní zamilovaný. A tohle je jediný způsob, jak být s ní, takže vem to čert, půjdu ke dnu i s lodí.

„Chceš si vlézt ke mně?“ popíchnu ji.

„Bji,“ zamračí se, ale jen naoko. Střelí po mně očima v předstíraném rozhořčení, ale tváře jí zčervenají. Otočí se, podívá se na sebe do zrcadla a upraví si obličej, který není potřeba nijak upravovat.

„Můžu se aspoň dívat, jak se ty sprchuješ?“

Zamračí se. „To naprosto jistě ne.“

Nakloním hlavu ke straně. „Trochu pokrytecký.“

Na skloněnou hlavu se vždycky chytne. Těžce polkne a mě jímá vztek. Vztek na to, co jsme. Vztek na to, že po ní nemůžu prostě skočit, dát jí pusu a vtáhnout k sobě do sprchy. Vztek na tuhle bednu, do které mě strčila, na zdi, které kolem sebe postavila. Vztek na tyhle pozůstatky vztahu. Ale nic víc nemáme. A pro mě je to ta nejhezčí část dne.

„Podej mi ručník,“ řeknu jí, když lezu ze sprchy.

Ruce jí vyletí vzhůru, aby si zakryla oči, ale potlačuje úsměv. „Bože můj.“

„Poslouchám,“ vzdychnu hrdě, jen abych ji vyprovokoval.

„Bji!“ vykřikne a tváře jí zrudnou tak, jako vždycky před... vy víte čím.

Naslepo se po mně ožene ručníkem, který mi podává.

„Podívej se na tyhle ruce, Parksová.“

Se zavřenýma očima mě vystrká z koupelny a ruce jí kloužou po mém těle. Oba víme, že to bylo úmyslné, ale ona by přísahala, že je to jen náhoda. A v jiném životě bych pustil ručník, chytil ji kolem pasu, hloupě políbil a odnesl si ji do postele, ale v tomhle životě mi přirazí dveře před nosem.

Ze šuplíku, o kterém Parksová tvrdí, že to není „můj šuplík“, ale je to můj zatracený šuplík a oba to víme, vytáhnou nějaké tepláky, které mi tenhle týden koupila, a vlezou si do postele. Sedím na její straně, aby až vyleze ze sprchy, mohla dělat našťvanou a odstrčit mě na druhou půlku, a tudíž se mě znovu dotknout, protože po jejich dotecích bažím jako nějaká smažka.

Přijde za deset minut v lehké košilce z růžového hedvábí z La Perly. Víím, že je odtamtud, protože jsem ji tam koupil. Není ani tak sexy. Žádné krajky a podobně. Ukřižovala by mě, kdybych jí koupil sexy prádlo. Letos na Valentýna jsem to udělal. Stálo to za pokus, protože ten den mám narozeniny. Řekl jsem Parksové, že je to dárek pro nás oba a že by mi měla prokázat tuhle malou laskavost. Hodila mi ho na hlavu. Vlastně ne, oblékla si ho druhý den. Ne že by mi o tom řekla, ale nejchladnějšího 15. února v Londýně za posledních deset let si oblékla průhledný top.

Stalo se přesně to, co jsem čekal.

Ve tváři má bojovný výraz... dojde ke mně a strčí do mě ze všech sil, což je jak nic, já se zasměju a ona šťouchne silněji, načež ji stáhnou na sebe, kde několik

vteřin leží a dělá, že mě odstrkuje na mou stranu, ale ve skutečnosti se snažíme pokračovat v tom, co jsme opustili, a to trvá tři, čtyři, pět, šest... šest sekund, než si její oči vykuleně uvědomí, co jsem jí před dvěma a něco lety provedl, a skutálí se ze mě a spodní ret jí cuká, že to není fér, když se z toho nemůžete prolíbat.

„Jsi v pořádku?“ podívám se na ni.

Oplatí mi pohled a záznamník u mě v hlavě se snaží najít způsob, jak ji obveselit, ale takový neexistuje. Potřeboval bych stroj času.

Zatřepetá řasami a přitiskne prst na tetování na mém palci. Malá mašlička „nezapomeň na mě“. Po měsíci chození jsem jí dal řetízek od Tiffanyho – tenkrát jsme spolu nespali, ale myslím, že tak to chodí, když je vám patnáct a získáte dívku svých snů. Rozhodně se jí líbil. Během let ho ztratila a mezitím je přestali prodávat. Tak jsem si kvůli ní pořídil první kérku.

Vlastně všechny jsou kvůli ní – až na...

„Tohle je nový.“ Poklepe na malé tetování na hrudi, které jsem si nechal udělat před pár dny. Velryba. Kvůli Jonahovi? Říkal, že je nápaditá. Ale to je fuk – je sotva větší než dvoupence.

Zašklebím se. „Prohrál jsem sázku s Joem.“

Podívá se na mě a něco zamručí.

„Copak?“

„Nic,“ nakrčí nos. „Jenom si myslím, že je to vůči tvému tělu nezodpovědný.“ Pokrčí rameny, jako by jí na tom nezáleželo, ale opak je pravdou.

„U těch ostatních dvaceti dvou sis to nemyslela.“

„To bylo proto, že jsou o m...“ Zarazí se včas a věnuje mi nejistý úsměv.

Je to všechno hluboké, mytické přesvědčení, symboly a podobně, o kterých víme jen my dva a nikdo jiný, a mně se líbí mít na sobě její značky. Zanechávala na mně i jiné, ale to už je minulost. Sevře rty, vzpomíná se a odkašle si.

„To proto, že těch zbylých dvaadvacet se vztahuje k někomu, komu záleží na tvém těle.“

Protočím panenky. Ne kvůli ní, ale kvůli sobě a kvůli nám a kvůli tomu, co provádíme se svými životy. „Proto mě poslední tři roky bolí koule?“

„Bji...“ hledí na mě nevěřicně. „Ty jsi měl víc sexu než kdokoli, koho znám. Jestli tě i přesto bolí koule, měl bys zajít k doktorovi.“

A pak se začnu smát a ona se směje se mnou, přestože to není vůbec legrační, jelikož to proklíná, a proto to taky proklínám, ale ona má chlapa a já sex, a to jsme celí my, a proto se smějeme.

Otevrou se dveře a v nich se objeví její sestra.

„No jistě. Nejdysfunkčnější londýnský pár.“ Bridget Parksová se na nás kření s rukama založenýma na prsou. Je o dva roky mladší než Magnolia, hnědé oči, kudrnaté vlasy, je hezčí, než si myslí, ale beztak na to nedbá. Bridge je nejlepší kamarádka mojí nejmladší sestry.

„Fridget,“ kývne na ni Parksová a trošku se narovná. „Jaký byl další strhující den mezi knížkami?“

„Zbožňuju, jak z tvých úst zní vzdělání jako strašná věc,“ ušklíbne se Bridge a Magnolia se na ni úkosem podívá.

„Já jsem vzdělaná,“ zvedne nos nahoru.

„Máš bakaláře z filozofie,“ odvěti posměšně Bridge, „což, jak všichni víme, je jenom eufemismus pro ‚nevím,“

co se svým životem' a zaplatila jsi Imperial College slušnou sumu, aby ti na to vystavili papír.“

„Jo, ale...“ zašilhám na ni, „dostala se na Imperial College...“

Její sestra zvedne oči v sloup. „To jí přece zaplatil táta...“

„Škola potřebuje novou krev,“ opáčila nedotčeně Parksová. „To je koloběh života.“

Bridge se na ni podívá. „Vážně?“

Ušklíbnu se.

„Pověz mi, Bridget, co je to za život, jenom samý písemky a úkoly?“ otočí se Parksová ke mně. „Není to smutný? Nepřipadá ti to smutný?“

Vyfouknu vzduch z úst. „Do toho mě netahej.“

„No,“ začne Bridge. „Vidím, že vy dva jste zase tady,“ ukáže na postel. „Měli bychom absolvovat ten vážný rozhovor?“

„Na takovej hovor máš kvalifikaci asi jako brambora, Fridge...“

„Já mám sex,“ zamračí se.

„S kým?“

„S různýma lidma.“

„S různýma lidma?“ zamrká Magnolia popuzeně. „Množný číslo? To jako fakt?“ Píchne do mě. „Žereš jí to?“

„Proč tady mluvíš o množným čísle?“ vyštěkne Bridget. „Jediná osoba, se kterou ty jsi měla sex, je on.“

Parksové se rozpálí tváře. „Doslovně řečeno možná, ale...“

„No to snad ne,“ zavrčím.

A takové jsou. Už od dětství.

Ale na světě není nikdo, koho Parksová miluje víc než svoji sestru, možná kromě mě.

„Bji,“ kývne na mě Bridge. „Už zase nemáš košili.“ Neřestně mrkne. „Děkuju.“

„Tys na něj mrkla?“ ptá se Magnolia a velmi dobře ví, že ano. „Nebo snad máš něco v oku?“

„Tak, Bji,“ ignoruje Bridget svou sestru. „Prokázal bys nám všem laskavost a dopřál týhle holce orgasmus, aby se přestala chovat tak příšerně?“

„Věř mi, Bridge,“ opáčím s úsměvem, „snažím se ze všech sil.“

Magnolia mě udeří nataženou rukou a je vidět, že ji to bolí mnohem víc než mě. Bridget protočí panenky, teatrálně odejde a zavře za sebou dveře. Dívám se na Parksovou a ona se dívá na mě a stane se to, co se děje každou noc. Zíráme na sebe. Oči mám skoro stejně kulaté jako ona, oba zůstáváme strnulí v myšlence na to, co jsme bývali, a všechno, co jsme v téhle místnosti dělali, vystupuje ze stěn a tančí kolem nás jako přízrační duchové z jiných časů.

Zažili jste někdy někoho, kdo vám upřeně hledí do očí a nese si s sebou všechno, čím jste ho ranili? Je to zatraceně vášnivý. Jenže víte, i ona mě ranila.

Dvakrát tleskne rukama. Světla zhasnou a ona na mě potmě hledí ještě několik sekund, a já ji miluji potmě. Jasně, úplně nezřízeně ji miluji ve všech barvách světla i v jeho nepřítomnosti.

Lehne si, zachumlá se do peřin a pak vystrčí hlavu. Oba dva zíráme do stropu. Dýchá klidně. Má několik druhů klidného dýchání. Zamyšlené, unavené, spokojené.

Tenhle druh je těžký, trochu rozzlobený. Myslím, že na mě je pořád trochu rozzlobená.

Což je ovšem v pořádku. Beru to. Bez přestání se nenávidím za to, co jsem udělal. Není to žádné „přichází to ve vlnách“, je to nepřetržité. Jen dělám všechno pro to, abych na to nemyslel.

Ona to dokáže líp než cokoli jiného. I svým tichým dechem.

Pak jí položím otázku.

„Jaký je u tebe počasí, Parksová?“

Podívá se na mě a vidím, jak jí smíchem cukají koutky.

„Dost teplo,“ a přivine se blíž ke mně. „Jak je u tebe, Bji?“

Otočím se k ní. „Jasno.“

Tri

Magnolia

Většinou se ráno budím dřív než BJ. Mám to tak od malička.

Tak dlouho už ho znám. Co jsme byli malé děti. Henry a já jsme spolu chodili do první třídy v Dweerryhouse a zůstali jsme spolužáky, dokud jsem v sedmi letech nepřešla na Varley.

Před Varley si na BJe moc nepamatuji, jen že tam taky byl.

Tou dobou – mohlo mi být tak sedm – byly naše rodiny společně na dovolené na Capri na jedné jachtě. Zakotvili jsme a rodiče odešli do plážového baru. My jsme si hráli na břehu a já jsem spadla z přístavního mola. Byla jsem celá poškrábaná od ústřic. Spousta krve. To je moje jediná živá vzpomínka na BJe, než jsme šli na Varley – jak skočil do vody a vytáhl mě nad hladinu. Měl tenkrát ještě světlejší vlasy.

„Mám tě,“ říkal, když mě tahal z vody. Odnesl mě na břeh. Schytala jsem tak dvaadvacet škrábanců.

Jel se mnou do nemocnice. Nevím proč. O sto let později mi řekl, že mě už tenkrát miloval, ale v té době jsem mu nevěnovala příliš pozornosti, protože to byl jen Henryho starší bratr a já jsem byla zakoukaná do Christiana. Tohle je pro nás myslím teď bolavé místo.

Tak či tak, Henry, Paili, Christian a já jsme všichni chodili do stejné třídy, byli jsme taková čtyřka. Nikdy

jsme se nekamarádili s našimi staršími sourozenci, věkový rozdíl byl pro nás příliš velký. Když mi bylo třináct, BJ a já jsme se jednou políbili. Hráli jsme flašku. Byl to malý večírek u Hemmesů doma a ta pusa byla pěkná, ale pořád to byl jenom starší brácha mého nejlepšího kamaráda.

Během vyšších ročníků střední školy bylo ovšem velmi obtížné nevšímat si Baxtera Jamese Ballentina. Byl to patnáctiletý frajer, žádný velký učenec, ale známý ragbista z první patnáctky (tak dobrý, že si ho po maturitě vyhlédli jak Harlequins, tak Ulster, ale při předsezónním tréninku si přetrhal šlachy, takže musel se sportem skončit). Plaval v okresním přeboru, hrál hokej, byl i středním útočníkem, ale to není důvod, proč ho lidé znali. Znali ho kvůli jeho rozčepýřené bujně kštici světle hnědých vlasů, z níž čísel mladický sex-appeal, a pro jeho pokřivený úsměv, kvůli kterému by po něm učitelky házely kalhotky, kdyby to pro ně nemuselo znamenat vyhazov.

Když jste ve škole, to nejhezčí na světě jsou nepodadné vlasy, široká ramena a bruslení.

Byl to zkrátka idol.

Navíc měl pohled, kterým vás svlékal na místě, a vím, že to zní nepatříčně, protože vám se to nikdy nestalo – určitě byste to poznali a pak byste strávili zbytek života čekáním, až se na vás znovu takhle podívá.

Ve Varley jste nemohli nevědět, kdo je BJ Ballentine.

Nemohli jste to nevědět ani v Londýně.

Během letních prázdnin nás Ballentinovi všechny vzali na pár týdnů na ostrov Svatý Bartoloměj, protože Lily vždycky říkala, že s pěti dětmi doma už vás

dalších šest nerozhodí. Když o tom tak přemýšlím, jsou trošku divní – na té dovolené se starali o dvanáct dětí. Mně bylo tenkrát čtrnáct (skoro patnáct) a právě toho léta se mi přestal líbit Christian a začal se mi líbit BJ. Vždycky jsme se spolu na nějaký čas ztratili, flirtovali jsme a došlo i na nějaké to líbání a já jsem přemýšlela, že možná, snad, se líbím i já jemu, ale tenkrát to byl BJ Ballentine – nemyslím, že jsem se v té době považovala za hezkou – Bridget tvrdí, že jsem možná byla zkomplexovaná, protože jsem byla milion let zblázněná do Christiana, zatímco on ke mně zůstával lhostejný.

První týden zpátky ve škole byl BJ naprosto divný. Žhavý i chladný, trochu odtahitý. A pak druhý týden – nevím, co se stalo – stála jsem s Paili a Romilly u své skříňky a on přišel přímo ke mně, opřel se o skříňku a vyzývavě na mě hleděl, jako ztělesněný záporák z filmů pro mládež. Až na to, že to nebyl záporák. Možná si to o sobě myslel, ale nebyl. Ani jednou nezapomněl, že má jeho máma narozeniny, a každý víkend, když přijel ze školy, jí přinesl kytku. Jeho nejoblíbenějším filmem je *Mary Poppins*, což byla také jeho první láska. Já jsem byla ta druhá.

Už tehdy měl velká a široká ramena, při pohledu na něj jste viděli darebáka, ale byl to klam. Když mu umřel dědeček, chodil s babičkou každý týden někam ven. A myslím, že to pořád trvá.

Kromě Henryho tu byly ještě tři sestry, až na jednu všechny mladší, a BJ je všechny úzkostlivě chránil. Ani Allison, ani Madeline neměly celou dobu na škole kluka, protože se nikdo nechtěl zaplést s bratry Ballentinovými.

Pročlsl si vlasy rukou, podíval se na mě – s podivnou, zcela novou sebejistotou. Jako by se toho dne probudil a uvědomil si, že je nejhezčí kluk na světě.

„Ahoj, Parksová,“ pozdravil a světácky kývl hlavou.

„Ahoj,“ odpověděla jsem a zadívala se mu do očí, protože tak to psali v dívčích časopisech.

„Chtěl bych tě vzít na rande,“ řekl mi.

„Hm.“ Víc jsem neřekla. Několikrát jsem zamrkala. „Proč?“

Jednou se zasmál, klidně a chladně, a myslím, že pokud bychom v té chvíli mohli nahlédnout za nebeský závoj, viděli bychom, jak starý Osud jasně, neúprosně a neodvolatelně spřádá naše nitky dohromady, moji a BJovu. Říkám spřádá, ne svazuje. Protože nevím, jestli se někdy dokážeme rozplést. Rozhodně to není snadné.

„Mhm,“ přikývl.

Zadívala jsem se na něj trošku povzbuzena.

„Celej tejden jsi na mě sotva promluvil.“

„Tak to jsem asi byl celej tejden blbec.“ A pak vykousel uhrančivý úsměv. „Můžu?“ zeptal se ještě jednou.

„Tenhle víkend?“ sešpulila jsem rty. „To nepůjde.“

Paili se na mě podívala, jako bych se zbláznila, a Romilly mi zaryla prsty do žeber, zatímco BJův úsměv povadal.

Zavrtěla jsem hlavou. „O víkendu mají babička s dědou oslavu výročí ve Four Seasons. Tam nemůžu nejít. Marsaili říkala, že mi sebere telefon, když nepůjdu...“

„No páni,“ zasmál se. „Je mi souzeno tam jít taky. S rodičema.“

„Aha,“ zrůžověla jsem.

„Takže půjdeme spolu?“

„Fajn.“ Lehce jsem přikývla, ale přišlo mi vhodné vysvětlit situaci. „Asi to bude pěkná nuda, co?“

„Jo.“ Usmál se na mě a významně mrkl. „Ale já to udělám zábavný.“

A opravdu udělal. On dělá zábavným všechno.

Šli jsme na oslavu – naše příbuzné velmi potěšilo, že jsme tam spolu. Sen se stal skutečností, sjednocení našich dokonalých rodin. Je to osud psaný ve hvězdách, představte si tu svatbu a všechno kolem! Na první rande dvou mladých lidí, co nejsou Saúdové, to byl nezvykle podivný tlak. Několikrát jsem slyšela matku utrousit slovo „zasnoubení“, ale neřešila jsem to, protože když jsem scházela po mramorovém schodišti a on ke mně vzhlédl, zatočila se mi hlava.

Těžce polkl. Očima mi sjel tělo stejně, jako to dělá dnes, ale teď je to horší, protože mě už viděl nahou.

„Ou,“ zahučel. A pak se jen plaše usmál a sklopil pohled k zemi.

Toho večera u stolu na Trinity Square, když strýc Tim pronášel opilecký přípitek mým prarodičům („Na Linuse a Annoru, mé přátele a životní inspiraci“), mi přišlo, že je BJ milý, žmoulal mi ruku, ale pak si uvědomil, že mi drobí do klína chleba, a já jsem se musela smát a on se cítil jako hrdina. Jako bych odhalila tajemství, které nikomu neřeknu. Pamatuju si, že hráli *I'll Be Seeing You* od Billie Holidayové a děda vstal a vyzval babičku k tanci a po minutě mi BJ nabídl ruku, a když jsem se postavila, skutálelo se ze mě milion drobečků a on se rozesmál, vzal mě za ruku a přitáhl mě k sobě – miluju, když si mě přitahuje k sobě – tančil jako všichni kluci z bohatých rodin, kteří umí tančit, protože

vyrůstali na plesech a královských svatbách, a ten večer mi vytancoval srdce z hrudi.

Když se vzbudím brzy, obvykle mu říkám, že mám pak čas meditovat nad krásnými chvilkami života, ale ve skutečnosti se jen dívám na něj. On je krásná chvílka života. I bolestivé věci dokážou být krásné, pokud to nevíte.

To, jak dnes spí, s hlavou zakloněnou a obnaženým krkem, s vytrčenou bradou – zapudím myšlenky na všechny věci, které bych s ním dělala, kdybychom je dělali, jenže tak už to nebude. Víčka se mu zachvějí, jak se probouzí, a pak na mě několik vteřin hledí. „Na co myslíš?“

„Billie.“

Unaveně si protře oči a lehce se usměje. „Miluju ji.“
Visí to tam. To, o čem opravdu mluvíme. „Já taky.“

BJ si oblékne námořnicky modré zúžené bavlněné tepláky s pruhem a grogrénovými manžetami od Thoma Brownea – jiné, než ve kterých spal, ale nevykládejte si to špatně – ne že by tady měl milion věcí, jenom jedno šuple. Nebo dvě. Nebo tři. Ani nejsou jeho, jsou moje a já – z praktických důvodů – mu dovoluji v nich skladovat pár osobních věcí. Tepláky, trička, prádlo a podobně, také voňavku Ombre Leather značky Tom Ford, kterou bych si nikdy nestříkla na polštář, kdyby tu nespál. A taky si myslím, že je třeba dodat, že v nich schovávám svůj štítkovač, takže sotva můžou být jeho. On na sebe hodí triko, já župan a cupitáme dolů na snídani.

Rodina vzhledne od jídelního stolu.

„BJ.“ Otec zvedne hlavu od acai bowl a krátce na něj kývne.

„BJ,“ usměje se matka, jako by to nebylo sedmý den v řadě, kdy ho vidí u snídaně.

„BJ,“ řekne Marsaili naprosto odlišným tónem. Naše Mars není zastávkou druhých šancí.

Nevrle se posadím. „A já jsem neviditelná?“

Moje sestra se ušklíbne. „Právě naopak – jsi až příliš vidět. Co to máš na sobě? To je prádlo?“

„Ne, Bridget. To by bylo značně nepatřičné.“

Bridget na mě zagestikuluje. „A to je...“

„Velmi příjemné na pohled, Bridget,“ řekne BJ a mě to napruží, ale Mars se na mě přísně podívá.

Otec pohlédne na BJe a tváří se, jako by ho jeho poznámka rozzlobila.

Otce se BJ bál, když jsme byli děti, ale teď je to v každé společnosti ten největší drzoun, takže se na něj jen usměje. Můj táta ho miluje. Někdy dělá, že ne, myslím, že proto, že jako otec musí předstírat, že nemá rád chlapa, se kterým spí jeho dcera – ale my spolu nespíme. I když technicky vzato ano. A on je sotva jaký otec, i když jím je.

„Harleji,“ usměju se na něj odměřeně. „Jaký byl výlet?“

„Magnolie,“ vzdychne. „Pořád dokola tě žádám, abys mi říkala tati.“

„A já tě pořád dokola žádám, aby ses tak choval, a pořád jsme tam, kde jsme.“ Věnuji mu okouzlující úsměv a ve stejnou chvíli mě BJ pod stolem kopne, abych byla zticha.

„Magnolie,“ podívá se na mě Marsaili.

Otec si našťavaně poposedne. „Dobrý.“

„S kým jsi pracoval?“

Natáhne se pro půlku granátového jablka. „S Chan-
cem.“

„Chance kdo?“ ptá se naprosto beznadějná Bridget.

„Pošťák Chance,“ protočím panenky. „Ten rapper, ty
trubko.“

„Jak to mluvíš?“ okřikne mě Mars.

Marsaili je jediný slušný dospělý, kterého znám.

Je to malá, drobná Skotka, která jednou porazila Jo-
naha v páce.

Je silně ochránářská a mateřsky založená, což se
ukázalo jako užitečné, protože jinak jako rodina postrá-
dáme praktický rodičovský přístup. Mateřství a otcov-
ství. Samý propadák, kdybych to měla hodnotit, o což
se často také snažím.

Matka se dokáže s Fergie (ta z Royal, ne z Black Eyed
Peas) vytrazit na víkendovou dámskou jízdu, která se
protáhne na týden. A otec, ten nejspíš propásl něko-
lik mých životních milníků právě proto, že byl s Black
Eyed Peas.

Bushka přede mě postaví talíř boršče.

„No pardón,“ hledím na ni, jako kdyby zešilela. „To-
hle je saténový župan s péřovým lemem za dva tisíce
liber.“

Moje ruská babička. Stará asi padesát tisíc let a živí
se jen rybami a nakládanou zeleninou. Matka ji sem
přivezla na návštěvu, když si brala otce, a ona se od-
mítla vrátit – nechápu proč.

Strýc Alexej je k ní daleko pozornější, než kdy byla
moje matka. U něj a jeho rodiny v Ostožence na ni čeká
volný pokoj. Je hezký – součást komplexu Noble Row
s výhledem na Kreml a katedrálu Krista Spasitele – ale

ona zůstává tady u nás. Neodložíme ji do domova a Marsaili se s ní musí každý den tahat na důchodcovské akce, protože v pracovní době musí být pryč z domu, jinak by rušila mého otce při psaní. Velkohubě přísahá, že se podílela na písni One Direction.

„To ti udělá dobře,“ ukáže na talíř a sedne si vedle mě.

„Je to nechutný a já to nebudu riskovat.“

Zamračí se na mě. „Ty stydíš, že ruská?“

„Nestydím se za to, že jsem z Ruska,“ poplácám ji po ruce. „Nejsem z Ruska. Ty jsi z Ruska. Já jsem z Kingstonu.“

Očima hledám pomoc u matky, ale ta nedává pozor – chlípně kulí oči na BJe. Chápu ji. Ta jeho pitomá ústa, co dnes ráno vypadají obzvlášť napuchle, jako by je někdo líbal celou noc, přestože tomu tak nebylo. Prostě tak vypadají. Zprudka kousnu do jahody.

BJ zachytí můj pohled a spolkne úsměv. „Je ti něco, Parksová?“

Dělám, že ho neslyším.

„Tohle je dědictví,“ přisune mi Bushka talíř nebezpečně blízko.

„Studená červená řepa ve vývaru je naše dědictví?“ přisadí si Bridget.

Otec protáhne obličej, aniž by zvedl oči od telefonu.

Bushka přesvědčeně přikývne. „Plus speciální přísada.“ Mrkne.

„Vodka,“ utrousí Marsaili. „Jestli je v tom nějaká záhada, zkuste ji vyřešit.“

„No bomba.“ BJ si vezme talíř a očichá ho. „Jako ruská Bloody Mary.“

Trochu usrkne, načež se na Bushku povzbudivě usměje a zvedne palec. Když se Bushka spokojeně otočí, udělá ksicht. („Hovězí,“ zachroptí tiše.)

„Takže,“ odkašle si Marsaili. „Vy dva jste byli dneska v novinách.“

„Ó,“ zazpívám. „Vypadám dobře?“

Bridget obrátí oči v sloup. „Protože to se počítá...“

„Velmi zdobně, drahá,“ přikývne matka. „Dekolt byl úžasný. Tenhle týden nos jenom šaty bez ramínek.“

Lusknu prsty, jako že si znamenám.

„Moc hubená. Jez boršč,“ naléhá Bushka.

„Magnolia Parksová a BJ Ballentine, pár, který se neustále rozchází a dává dohromady, vyvolal včera večer scénu v Annabel's, kde se setkali s jedním z mnoha bývalých – bezejmenných – milenců Parksové...“

„Kolik je mnoho?“ zeptá se otec, aniž vzhledne od telefonu.

„Několik,“ řekne Bridget zbytečně.

„Opravdu je tam ‚bezejmenných‘?“ chytám se škodolibě poznámky. „Z toho Brookse trefí šlak.“

Mars mě ignoruje a čte dál. „Žárlivý Ballentine byl připraven na pěstní souboj, ale situace se uklidnila dřív, než k něčemu došlo.“

BJ pokrčí rameny. „To není špatný.“

„Pěstní souboj,“ dumám.

„A k tomu je tu spousta fotek, na kterých to vypadá, že spolu chodíte...“

„To chodí,“ vloží se do toho Bridget.

Protočím panenky a BJ po ní hodí bagel.

„Traumatická vazba!“ prohlásí Bridget, jako by trpěla nějakým druhem Tourettova syndromu.

„Prosím?“ ptá se otec.

„Dosud neprozkoumaný vztah spočívající v hledání důvodu, proč ti dva to mezi sebou mají tak, jak to mají,“ mele dál a já kroutím očima. „Traumatická vazba!“

„Fajn, z čeho by tihle dva měli mít trauma?“ zeptá se nečekaně otec.

BJ a já na sebe pohlédneme, jen na vteřinu, a hned je to pryč.

Bridget vyjadřuje svůj příšerný názor, jak je to nezdravé. Bridget si myslí, že všechno ví, protože studuje třetí ročník psychologie v Cambridge. Je to ale legrační – já mám jen pitomé BA, a přesto vím, že jsme při nejlepším nepřizpůsobiví.

„Vy dvojko,“ vystartuje matka, „v pátek je v Harrods uvedení moje nové voňavky. Budete tam, že jo?“

„A tím ‚vy dvojko‘ máš na mysli nás,“ ukážu na sebe a pak na BJe, „nebo mě a naši rodinnou věčnou dvojku?“

Bridget si mě nevšímá.

„Tobě říkám dvojka, Fridge. Jako hnojka.“

Bridge znuděně vzhlédne. „Když musíš vysvětlovat pointu, Magnolie, není to dobrý vtip.“

„Budeme tam,“ potvrdí mámě BJ.

„A já řeknu ochrance, ať ji nepouští dovnitř,“ ukážu na sestru, která po mně mrští jablkem.

„Budu mít modřiny!“ vynadám jí.

„To proto, že jsi podvyživená,“ opáčí.

Bushka přede mě postaví talíř. „Boršč.“

Čtyři

BJ

Vstoupím do Hide na Picadilly a kluci propuknou v jásot.

Je chvíli po snídani, nevím, co je za den.

Venku jsou paparazzi. Mám rád, když nás čtyři chytí spolu. Miliardářští hoši – tak nám říkají. Je to ale směšné, protože nikdo z nás není miliardář. Možná tak všichni dohromady.

„Hej!“ vykřikne můj bratr.

„Muž, jehož předchází pověst,“ přivítá mě Christian.

Jonah mě poplácá po zádech, když si sednu vedle něho. „Nemůžu uvěřit, že tě pustila z domu, chlape.“ Protočím panenky. „Máš sledovací náramek?“ zkontroluje.

Mávnu na servírku. Je hezká. Krátké vlasy, kulatý nos.

„Promiňte,“ usměju se na ni. „Můžeme si objednat nějaký pití?“

„Kávu?“

Usměju se nad její naivitou a zavrtím hlavou.

„Ne, zlato,“ zakřením se Jo. „Něco tvrdšího.“

Ukážu na Hemmesovy. „Dvakrát Bloody Mary.“ Na Hena. „Šroubovák.“ A na sebe. „Chrt.“

„Mám to.“ Usměje se na mě, jako by chtěla říct, že když si řeknu, tak mi dá.

Jonah ten pohled zachytí a mrkne na mě. „Takže,“ rozhledne se kolem stolu. „Jen aby v tom bylo jasno – starouš BJB nespál ve své posteli už víc než dva tejdny.“

Zavrtím hlavou. „To není pravda.“

„Bez Parksový,“ dodá.

To možná pravda je, ale nahlas to neřeknu.

Můj bratr si prohrábne vlasy. „Zajímavý, zajímavý – protože Allie tvrdí, že Bridget tvrdí, že jste se včera v noci skoro líbali.“ Zakoulím očima. S Parksovou se vždycky skoro líbáme.

„A,“ pokračuje Henry, „dneska ráno mi říkala máma, že ty jsi předminulý týden spal dvakrát u Magnolie.“

Vydechnu nosem. Tihle klauni si snad vedou nějaké zatracené deník nebo co.

„Máma taky podotkla, že Magnolia nespala ve svém pokoji, ale ve tvém.“

„Fajn,“ mávnu rukou. „Takže z toho plyne poučení, že ty, máma, Al, Bridget a Jo nevíte, co s volným časem.“

Všimnu si, že Christian nic neříká. Jen mě bezvýrazně pozoruje. To v jeho případě není nic divného, je to naprostý klidáš. A ještě větší, když přijde na Parksovou.

Servírka nám přinese pití, podstrčí mi svoje číslo a já si ho ze zvyku zastrčím do kapsy.

„Zavoláš jí?“ zeptá se Christian.

Podrbu se na nose. „Pche.“ Ohlédnu se za servírkou. Je to kus. „Možná.“

Dám si pozor, abych se na něj nepodíval, nechci vidět, jak se tváří – jako že dělám něco špatně. Nevím, co s ním je. Není to žádný strážce morálky – podle toho, co dělá jeho rodina. A všichni ochraňují Parksovou. Kdybych štěknul, naložili by tomu sráči Callowayovi ještě jednou, ale Christian je jiný než Henry nebo Jonah. Stojí za ní kvůli jejích – čemusi, nevím.

Jednou jsme se kvůli tomu porvali. Asi před třemi lety. Byli jsme s kluky domluvení, že si vyrazíme na

víkend do Prahy, ale Christian na poslední chvíli cukl, že prý má nějakou akci z práce – Hemmesovi provozují kluby – ale náš let nakonec zrušili, takže jsme šli pařit tady.

Bylo to chvíli po tom, co jsme spolu já a Parksová skončili. Bylo to čerstvý. Jak říkám, ani ne tři měsíce.

Šli jsme do Boxu v Soho – já, Hen a Jo, a přísahám, že jakmile jsme vešli, srdce mi spadlo o padesát pater.

Byla v nejtmavším koutě klubu, ale já jsem ji dokázal zahlédnout kdekoli svou holku, a líbala se a osahávala s nějakým blbounem. Rozzuřil jsem se. Nemohl jsem tomu uvěřit.

Přihrnul jsem se tam, odtrhl ho od ní – byl to reflex. Odhodil jsem ho stranou. Hned jsem si neuvědomil, že je to Christian. A tohle všechno se mi vrylo do paměti – jak smutně Parksová vypadala – možná se i trochu styděla? A já jsem na ni hleděl, jako by mě zradila, a přestože to tak nebylo, tak zároveň ano. Pamatuju si, jak jsem se pak cítil – jako hajzl. Přesně tohle, ale stokrát horší, jsi provedl ty jí.

A pak se mi splášil mozek. Christian nechtěl jet na výlet, aby mohl být s... Parksovou? Lhal mi? Aby byl s ní? S mojí holkou? V hlavě jsem si znovu přehrál ten jejich polibek – stoprocentně nebyl jejich první.

Vrhl jsem se po Christianovi, kterému se sotva podařilo vstát, a skočil po něm. Popadl jsem ho za límec a táhl ho skrz dav, srážel jsem při tom lidi i skleničky. Byly tam rány, křik – nestaral jsem se o to, nedokázal jsem přestat. Mrštil jsem s ním o zeď, podíval se mu do očí – chtěl jsem, aby byl opilý nebo sjetý, ale byl na-prosto střízlivý, takže jsem mu dal pěstí.

Hlasitě to křuplo, ale ne tak nahlas, aby to přehlušilo řev Parksové.

Ohlédl jsem se na ni – Jonah ji držel ode mě.

„BJi,“ koktal Christian, ale já jsem to nemohl vydržet a vrazil jsem mu ještě jednu.

Nevrátil mi úder, což bylo dost divné, protože Christian je z nás nejlepší bijec, a přesto v tu chvíli neudělal nic. Jen se díval na Jonaha, čekal, že nějak zasáhne, ale Jonah jen zavrtěl hlavou a postrčil Parksovou směrem k mému bratrovi.

Znovu jsem ho přirazil na zeď.

„Přestaň!“ zařval Christian a odstrčil mě, ale nechtěl se se mnou prát.

„Pardón?“ ozval se Jonah a podíval se bratrovi zblízka do tváře.

Christian se tvářil dotčeně a unaveně. „To ho necháš mě umlátit, Jo?“

„Ne. Přidám se k němu.“

Takže já a Jo? Vždy spolu. Jako bratři.

Moje máma byla trošku nesvá z toho, že já a Hen se kamarádíme s Hemmesovými, protože i když se o tom nahlas nemluví, lidé vědí, co jejich rodina dělá, chápete? Chci tím říct, že posedíte půl minuty u čaje s jejich mámou a Rebecca Barnesová rozptýlí všechny vaše obavy. Proto je tak dobrá v tom, co dělá.

Jonah a já jsme byli na základce vždycky kamarádi, provozovali jsme tytéž sporty a v osmičce jsme se vrátili ze sobotního zápasu a našli jeho sestru utopenou v bazénu.

Bylo nám dvanáct. Jí byly čtyři. Skočili jsme do vody a vylovili ji. Pokusil jsem se ji resuscitovat. Jonah

přivolal pomoc. Byla modrá. Mrtvá. Mrtvá dávno předtím, než jsme přišli.

Kluci pak bydleli měsíc u nás. Bridge měla pravdu s tím traumatickým poutem.

Takže Parksová, jasně – stála v Boxu a ječela na mě a Jonaha, ať necháme Christiana být – a tím to dělala ještě horší, protože se starala o všechny, jen ne o mě.

„Hemmesovi,“ zařval odněkud zpoza nás vyhazovač. Pokynul hlavou. „Ven.“

Jonah odtrhl Christiana od zdi a rázně ho strkal směrem ke dveřím, dokud se nevypotácel na ulici.

A pak nevím, co se dělo, jenom jsem kopal jednoho ze svých nejlepších kamarádů do břicha.

„Ona je ta tvoje akce v práci?“ hulákal jsem na něj a ani jsem neslyšel, jak Parksová vzlyká v pozadí.

Jonah se držel víceméně zpátky a jen sledoval situaci. Nechal nás dva si to spolu vyřídit.

„Bji,“ sípal Christian a otíral si krev z tváře. „Ty ne...“

„Co? Nechápu?“ zavrčel jsem. „Tohle je Parksová. Ta je moje.“ Zvedl jsem ho ze země a znovu ho praštil. „Vždycky bude moje.“

„Ne!“ zaprskala, vytrhla se Henrymu z objetí, popadla mě za ruku, otočila čelem k sobě a upřeně se na mě zadívala. „Běž do prdele.“

Podíval jsem se přes její hlavu na Henryho. „Odved’ ji domů.“ Nedokázal jsem se jí podívat do očí, ty svoje jsem měl plné slz, a ona tady křičí: „Nedonutíš mě odejít, pojď, Christiane...“

Vypadala vystrašeně. Teď je mi z toho nanic, když si vzpomenu na tu noc, co jsme ji vyděsili.

„Nepůjde s tebou, Parksová,“ řekl jí Jonah.